

Sager, som vil gøre dem godt skikkede til at samvirke med Mændene i de større Fællesforeninger.

Efter min Opfattelse er Kvindeforeningerne altsaa et Lærested, hvor Kvinderne udvikler deres Evner og Kræfter og bliver sig disse bevidst. Under en mere fremskreden Samfundstilstand vil Kvinderne fra denne Læretid gaa over til at samvirke med Mændene til Fordel for Mænds og Kvinders Fællesliv baade i Forretninger, i Kunst og Litteratur, i det religiøse Liv, hvor Kvinderne ikke længere vil staa alene, og i det politiske Liv, hvor deres Interesser vil veje til lige saa godt som Mændenes.

Dansk Kvinderaad.

Søndag den 23. September holdtes i Dansk Kvindesamfunds Lokaler et Møde, hvor Fru Ada Frederiksen, der har repræsenteret Raadet i Paris, aflagde Beretning om Sommerens Begivenheder.

Dansk Kvinderaad har faaet Kontor i Dansk Kvindesamfunds Lokale, Nørregade 33, Stuen, Kontortid Kl. 9—10 Formiddag. Samme Sted og Tid har ogsaa Dansk Kvinderaads Centralbureau Kontor. Se omstaaende Avertissement.

D. K. R.s Medlem af den internationale Pressekomité anmoder Raadets Medlemmer og andre, der har Interesse for Sagen, om at sende Ud-klip af Blade o. s. v., der indeholder Meddelelser om Kvinders Forhold: Adr.: Frk. H. Forchhammer, Inge-mannsvej 3 B, København V.; alt hvad der har mere almindelig Inter-esse, vil da blive meddelt Udlandet.

Foreningernes Opmærksomhed hen-ledes paa, at hver Forening har Ret til at sende 2 Delegerede til Kvinde-raadets Møder, og at de Delegerede kan sende Stedfortræder, hvis de er forhindrede i at møde. De Delege-redes Navne og Adresser bedes meldte til D. K. R.s Sekretær, hvis der sker nogen Forandring.

Fra vor hollandske Korrespondent.

Kære Redaktør!

Som De maaske ved, har vor Kvindernes Udstilling sluttet med et Nettoudbytte af 22,000 Floriner (33,000 Kroner). I et Møde den 27. September er der bestemt, hvad der skal gøres med Pengene. Der var 36 Forslag, men en Plan, fremsat af Frk. Marie Jungius (en af Stifterne af Udstillingen), om at oprette et cen-tralt Arbejdsbureau for Kvinder, er antaget. Vi maa være meget lykkel-ige ved at faa et saadant Bureau, som kommer alle arbejdende Kvinder i alle mulige Fag til gode.

B. Nort.

Brug ikke Aigretter.

I Følge statistiske Beretninger bliver der gennemsnitlig aarlig i „De forenede Stater“ dræbt over halvanden Million hvide Heirer for at forfærde de saakaldte Aigretter, der figurerer i Modehandlers Vinduer baade i farvet og i ufarvet Stand, og som mange Damer herhjemme bærer paa deres Hætte i den Tro, at det er eftergjorte Fjer. (Aigretten ligner et udtribbet Blad.) Til Oplysning tjener, at Fjerene er ægte nok, og at Hej-terne, der er vanskelige at fange, dræbes paa Rederne i Yngletiden, hvorved Ungerne prisgives Hungers-døden.

„Svalen“.

Fri Undervisning.

Paa Sorø Højskole kan 5 Elever faa fri Undervisning paa Vinterskolen ved Henvendelse til Elevforeningens Formand N. P. Eliassen, Rude-Eskildstrup pr. Sorø eller til Pastor K. Bjerre, Pedersborg, Sorø.

Kvindelige Riddere af Æreslegionen.

Da Napoleon i 1802 stiftede De-korationen, var det ikke hans Hensigt, at Kvinder skulde bære den, thi efter hans Mening var det en Uting, naar Kvinder beskæftigede sig med Ting, der laa udenfor Hjemmet. Forgæves søgte den bekendte Madame de Genlis i 1808 at bevæge Kejseren til at pryde saadanne Damer dermed, som med deres Navnes Berømmelse allerede havde bidraget og endnu kunde bi-drage til Kejserdømmets Glans. Men Napoleon afviste Sagen meget skarpt. Og kun en eneste Kvinde modtog i hans Regeringstid Dekorationen, men til Gengæld havde vedkommende ærlig fortjent den paa Valpladsen.

Hun hed Marie Schellinck, var født i Gand 1757 og var 35 Aar gammel, da hun meldte sig som frivillig ved den anden belgiske Bataillon. Snart avancerede hun til Korporal, og kom da til at kæmpe med i Slaget ved Jemappes, hvor hun saaredes af seks Sabelhug. Hun udnævntes nu til Sergent og ud-viste samme Tapperhed og Mod i det belgiske Felttog næste Aar, men særlig i Slaget ved Arcole i 1796. Det føl-gende Foraar faldt hun som Fange i Østrigernes Hænder og fik først Fri-heden igen efter Freden ved Campo Formio. I 1800 kæmpede hun i Ita-lien, var med ved Austerlitz, hvor hun saaredes af et alvorligt Skud og hvor hun som Belønning for sin Tapperhed fik Patent som Underløjtnant. Som saadan deltog hun i Slaget ved Jena, hvor hun paany blev saaret, men endda deltog hun i det følgende Aars strenge

deltog i Polen, hvor hendes Helbred dog fik et afgørende Knæk, der hin-drede hende i at gøre Tjeneste mere. Men den Gang var hun ogsaa 52 Aar. I 1808 overrakte Napoleon hende, omgivet af sin Stab, Æreslegionens Kors. „Madame“, sagde han, „jeg giver Dem 700 Francs i Pension og udnævner Dem samtidig til Ridder af Æreslegionen. Modtag af min Haand de tapres Stjerne, som De har vundet Dem paa en saa ædel Maade.“ Der-paa vendte Kejseren sig til sine Offi-cerer og sagde: „Mine Herrer, jeg ønsker, at De bærer Dem ærbødigt for denne Kvinde; hun tilhører Nationens ypperste.“ — Senere besøgte Napoleon hende sammen med Kejsersinde Marie Louise, som forærede hende et Stykke Silketøj, en Brosche og et Par Øren-ringe.

Den anden Kvinde, som fik Kor-set, hed Marie Duchemin. Efter at have ægtet en Soldat ved Navn Bru-lon, fulgte hun med til hans Regiment paa Korsika. Da han blev dræbt, tog hun hans Uniform paa og kæmpede med i alle Felttog indtil 1798 der paa Øen, bestandig visende det største Mod og Tapperhed. Først i 1851 — efter at hun allerede under Louis Philippe var udnævnt til Æres-Underløjtnant — blev hun af Prins Napoleon deko-reret med Korset. Til Gengæld stod hun øverst paa Listen af det Aars udnævnte Riddere. Hun boede den Gang i Invalidhotellet, hvor hun sta-dig bar sin Uniform, og her hæftede Prins-Præsidenten egenhændigt Korset paa den 88aarige Kvindes Bryst.

I de følgende Aar uddeltes det til 4 barmhjertige Søstre for deres sjældne Opofrelse overfor syge og fattige. Sø-ster Rosalie, som var den første, væg-rede sig i lang Tid ved at modtage det, som hun henregnede til de jor-diske Ting, hun havde fortaget; ende-lig modtog hun det for ikke at krænke Giveren, men bar det aldrig. Og det var hende i høj Grad pinligt, da hen-des Navn nævnedes i en Bog over Æreslegionens Historie, som udgaves af Bonneville de Masagny.

Kort før Louis Napoleon antog Kejserværdigheden besøgte han Syge-huset Hotel Dieu i Compiègne. Ved denne Lejlighed tilbød han den 82aa-rige Søster Johanne Masin Korset; hun slog det dog hen og sagde, at hendes Æreskors var det, hun altid havde båret, Jesus Kristus, og bad om den hende tiltænkte Ære maatte overdrages en ung Soldat, som havde kæmpet med Ære i Algier og nu laa haardt saaret her med det ene Ben afskaaret. Det skete ogsaa, men da Napoleon kort efter som Kejsers atter besøgte Sygehuset, fik han hende dog bevæget til at modtage Korset af hans egen Haand. Hun bar det ogsaa til hun døde. Omtrent samtidig fik en Marketenderske Korset; hun havde deltaget i det afrikanske Felttog og baade vist Opofrelse og Tapperhed.

Den bekendte for et Aars Tid siden afdøde Malersinde Rosa Bonheur fik Korset som en Gunstbevisning af Kejsersinde Eugenie. Medens Kejseren var paa Rejse i 1865 og havde over-draget sin Gemalinde Regeringen ud-nævnte Kejsersinden „i Kraft af den af Kejseren tildelte Fuldmagt“ Land-

skabs- og Dyremaleren Rosa Bonheur til Ridder. Korset hæftede hun egen-hændig paa hende.

Fra 1865—1875 modtog ingen Kvinde denne Udmærkelse. I dette Aar udnævnte Mac Mahon to Damer til Riddere for deres overordentlig op-ofrende Virksomhed under den sidste Krig.

I 1878 modtog Frøken Juliette Dodu Korset for sine Fortjenester un-der Krigen 1870—71. Skønt hun den Gang kun var 20 Aar, stod hun alle-rede i Spidsen for Post- og Telefon-væsenet i Pithiviers. I de første Dage af Oktober blev denne Stad besat af Prins Friederich Karls Tropper. Fjen-den indtog ogsaa Post- og Telegrafsta-tionen og forviste Frøken Dodu til hendes Privatværelser. Det lykkedes hende dog at forbinde Traadene, hvor igennem de fjendtlige Generaler tele-graferede deres Depecher, med en Traad, der bragte Indholdet til den franske General d'Aurelles de Pala-dines, deriblandt ogsaa Prinsens Felt-togsplan, som hun ved ridende Bud fik sendt den franske Hærfører, hvor-ved han sattes i Stand til i rette Tid at sprænge Broen over Gien og derved at slippe bort.

Omsider opdagede Tyskerne det ved, at hendes Tjenestepige sladrede af Skole til en tysk Soldat. Da havde Frk. Dodu i 17 Nætter ligget paa Lur efter Depecherne. Nu blev hun øjeblikkelig arresteret og bevogtet paa det strengeste.

Det var naturligt, at hendes Land ønskede at yde hende Tak og Udmær-kelse. I en Dagsbefaling blev hendes Navn af General d'Aurelles omtalt med stor Berømmelse, senere lyk-skede Delegationen i Tours hende for hendes Optræden; i 1877 modtog hun Militærmedaillen og det følgende Aar Korset. Hun er den eneste franske Kvinde, som har begge Udmærkelser.

Op imod vore Dage er Korset gi-vet hyppigere, væsentlig til barmhjer-tige Søstre. — Fra dets Indstiftelse og til Dato har 65 modtaget det.

Men det var uæppe Napoleons Mening, at det skulde gives saa hyp-pigt. Han vilde maaske endda vende sig i sin Grav, om han kunde se, hvem der nu bar det.

Tidernes skifte.

Lolland-Falster Stifttidende.

Abonnement paa
„Kvinden og Samfundet“,
Oktober Kvartal, 57 Øre, tegnes herved:
Navn: _____
Stilling: _____
Bopæl: _____

Punktighed er just ingen russisk Dyd. „Gudskelov vi er ikke Tyskere“, plejer den ægte Russer at sige. Tjeneste-folkene skulde gøre Vejen til Fods, medens man for Børnene fandt Plads i en Balje eller en Kurv, og nogle enkelte af Kvinderne saa deres Snit til at finde sig et Sæde paa Kanten af en Vogn. Saa længe man endnu var i Moskov, herskede der den strengeste Disciplin, det var absolut forbudt at bære Kravestøvler eller Bælte uden-paa Kappen; men saa snart som man var kommen ud paa Landevejen, for-andredes Scenen, og naar vi, nogle Dage senere, indhentede Toget, sær-lig naar de vidste, at Fader ikke var med, lignede de mere en Flok Zigeu-nere end en rig Adelsmands Husfolk. Mænd og Kvinder var da klædt i de mærkeligste Kapper, ombundne med brogede Bomulds Tørklæder, brændte af Solen eller dryppende af Regnen og stavrende tungt fremad, støttende sig til tykke Knortekæppe, som de havde skaaret i Skoven. Saadanne Kara-

vaner udsendtes dengang fra enhver Adelsmands Hus, og naar vi under-vejs mødte et lignende Tog, vidste vi straks, at nu flyttede den og den af vore Venner paa Landet.

Flyttelæssene var altsaa korte; men Familien selv var endnu tilbage. Vi var syge af Utaalmodighed; men Fa-der vedblev at skrive endeløse Ordre til de forskellige Opsynsmænd paa Godserne, og jeg afskrev flittigt i den store, tykke Bog.

Endelig blev der givet Befaling til Afrejsen. Vi blev alle kaldt ned i Forstuén. Fader læste Marchor-dren højt; den var adresseret til „Fyrstinde Krapotkin, gift med Fyrst Alexei Petrovich Krapotkin, Oberst og General“, og indeholdt en nøjagtig Beskrivelse af de Steder, hvor vi, de 5 Dage Rejsen varede, skulde bede. Ordren var udstedt den 30te Maj Kl. 9 Morgenen, men da Maj forlængst var forbi, og Afrejsen fandt Sted om Eftermiddagen, skulde man tro, det maatte bringe nogen Forvirring i Be-

regningerne. Imidlertid havde Fader som klog General forudset, at der kunde komme „uventede Forhindrin-ger“, og i den Anledning vedføjte følgende Paragraf: „Hvis, imod For-ventning, Deres Højheds Afrejse ikke skulde finde Sted paa nævnte Dag og Time, anmoder jeg Dem om at handle efter bedste Skøn for at bringe be-meldte Rejse til en lykkelig Afslut-ning“.

Efter Oplæsningen tog alle Til-stedeværende, Herskab og Tjenere, Plads et Øjeblik, gjorde Korsets Tegn for sig og tog saa Afsked med Fader, „Alexis, jeg beder Dig saa inder-ligt, gaa ikke i Klubben“, hviskede vor Stedmoder til Fader. Foran Dø-ren holdt den store Rejsevogn for-spændt med fire Heste, Postillonen sad paa Bukken, og den lille Stige til at klappe sammen, var stillet op ad den, for at man kunde klatre op til sin Plads; de øvrige Vogne holdt bagved. I Marchorden var hver en-kelts Plads betegnet, men da Sted-

moder havde Fuldmagt til at handle efter bedste Skøn, selv paa hint før-ste Stadium af Rejsen, foregik Ord-ningen altid til alles Tilfredshed.

Rejsen var en fortsat Kilde til bestandige Glæder for os Børn. Sta-tionerne var korte, og vi standsede to Gange daglig for at fodre Hestene. Kvinderne hvinede ved hver mindste Hældning, Vognen gjorde, og Sted-moder fandt det af den Grund mere passende, at vi alle steg af Vognene, hver Gang det gik op eller ned ad Bakke. Dette hændte ofte, og vi Dreng benyttede os af Anledningen og gjorde Afstikkere ind i Skoven eller langs en krystallklar Bæks Løb. Den vel vedligeholdte Kongevej fra Moskov til Varschau, som vi fulgte paa en lang Strækning, var rig paa Ting, som vakte vor Opmærksomhed. Der kom lange Tog af tungt belæs-sede Vogne, med Folk fra alle Dele af Landet og hele Karavaner af Pil-grimme. To Gange gjorde vi Op-hold i store, menneskefyldte Lands-